

Sygn. akt II K 196/14

1 Ds. 2/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Karolina Raszowska

przy udziale Prokuratora Jacka Grabonia z Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 listopada 2014r., 05 stycznia 2015r., 03 marca 2015r., 14 kwietnia 2015r. i 14 maja 2015 r. w Ś.

sprawy

M. K.

syna S. i J. z domu R.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 sierpnia 2013 roku na polach uprawnych w obrębie miejscowości W., gmina K., wypowiedział groźby pozbawienia życia: „wyłapię Was po kolei i zabiję nożem” pod adresem E., M., A., P. i M. M. (2), czym groźby te u pokrzywdzonych wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.:

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnia oskarżonego **M. K.** od zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa, a w tym zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego **M. K.** kwotę 936 zł, tytułem zwrotu poniesionych przez niego uzasadnionych wydatków.

UZASADNIENIE WYROKU

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Środzie Śląskiej oskarżył M. K. o to, że w dniu 17 sierpnia 2013 roku na polach uprawnych w obrębie miejscowości W. gmina K., wypowiedział groby pozbawienia życia: „wyłapie Was po kolei i zabiję nożem” pod adresem E., M., A., P. i M. M. (2), czym groźby te u pokrzywdzonych wzbudziły uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. K. i jego rodzina od wielu lat pozostają skonfliktowani z członkami rodziny M., zamieszkującymi w tej samej miejscowości W.. W przeszłości dochodziło pomiędzy nimi do sytuacji, które znajdowały swój finał na drodze postępowań sądowych.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,

zeznania świadka M. M. (3), k. 22 – 23, 161v – 163,

zeznania świadka E. M., k. 27 – 28, 159v – 161,

kserokopia odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Środzie Śl., z dnia 03.11.2011r., sygn. akt II K 766/10, k. 264.

W dniu 17 sierpnia 2013r. E. M. uprawiał ciągnikiem własne pole graniczące z gruntem S. K.. Gdy E. M. wracał polną drogą w stronę domu, do jego ciągnika podeszli pracujący na sąsiednim polu W. K. i D. K.. Mężczyźni zachowywali się agresywnie wobec E. M., mieli do niego pretensję o to, że zaorał granicę pomiędzy gruntami.

Dowód:

zeznania świadka E. M., k. 27 – 28, 159v – 161.

Po tym jak E. M. wrócił na posesję opowiedział o zaistniałej sytuacji żonie M. M. (3) i córce A. M..

Dowód:

zeznania świadka E. M., k. 27 – 28, 159v – 161,

zeznania świadka M. M. (3), k. 22 – 23, 161v – 163,

zeznania świadka A. M., k. 163v – 164.

Po około 30 minutach tą samą drogą wracali ciągnikiem m-ki J. D. synowie E. i M. P. i M. M. (2). Będąc na wysokości pola S. K., ciągnik m-ki J. D. zatrzymał się i pomiędzy W. K. i D. K. a P. i M. M. (2), doszło do fizycznego starcia.

Dowód:

częściowo zeznania świadka P. M., k. 13, 31 – 32, 139 – 141,

częściowo zeznania świadka M. M. (2), k. 15, 34 – 35, 141v – 143,

częściowo zeznania świadka D. K., k. 186v – 187,

częściowo zeznania i wyjaśnienia świadka W. K., k. 187v – 189 oraz k. 196 a.s o sygn. akt II K 725/13.

Widząc zaistniałą sytuację A. M. pobiegła na miejsce, w którym trwała bójka z włączoną kamerą w telefonie komórkowym. W ślad za nią udali się również E. M. i M. M. (3).

Dowód:

zeznania świadka E. M., k. 27 – 28, 159v – 161,

zeznania świadka M. M. (3), k. 22 – 23, 161v – 163,

zeznania świadka A. M., k. 163v – 164.

Po chwili w miejsce to pojechał również rowerem M. K., którego o zaistniałej sytuacji zawiadomiła sąsiadka K. R..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,

zeznania świadka K. R., k. 50 – 51, 189v – 190,

zeznania świadka B. R., k. 54, 190v – 191.

Gdy oskarżony przybył na pole zszedł z roweru i został trafiony w twarz kamieniem rzuconym przez M. M. (2), a następnie uderzony młotkiem przez P. M., doznając w rezultacie tego m.in. złamania szczęki prawej i ściany dolnej oczodołu lewego. Na twarzy M. K. była widoczna krew.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,

zeznania świadka D. K., k. 186v – 187,

zeznania i wyjaśnienia świadka W. K., k. 187v – 189 oraz k. 196 a.s o sygn. akt II K 725/13,

kserokopie dokumentacji medycznej oskarżonego M. K., k. 214 – 223,

kserokopia opinii sądowo – lekarskiej dot. oskarżonego M. K., k. 224,

kserokopia protokołu oględzin telefonu komórkowego, k. 258 – 259,

wydruk fotografii, k. 261.

Widząc zaistniałe zdarzenie do M. K. podbiegli jego syn D. K. oraz W. K.. Oskarżony wyciągnął telefon komórkowy i wykonał fotografie obecnych na miejscu członków rodziny M. a następnie zaczął dzwonić na Policję.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,

zeznania świadka D. K., k. 186v – 187,

zeznania i wyjaśnienia świadka W. K., k. 187v – 189 oraz k. 196 a.s o sygn. akt II K 725/13,

opinia biegłego z zakresu informatyki mgr. inż. R. P., k. 272 – 282,

protokół oględzin rzeczy i odtworzenia zapisów, k. 286 – 290,

wydruki fotografii, k. 73 – 75.

Sytuację tę zaczęła kamerować przy pomocy telefonu komórkowego A. M., śmiejąc się przy tym z M. K. i obrażając go słownie.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,
częściowo zeznania świadka A. M., k. 163v – 164,
opinia biegłego z zakresu informatyki mgr. inż. R. P., k. 272 – 282,
protokół oględzin rzeczy i odtworzenia zapisów, k. 286 – 290.

Po tym jak oskarżonemu udało się dodzwonić na Policję, powiadomił oficera dyżurnego o zaistniałym zdarzeniu i udał się do swojego domu, a następnie pojechał wraz z żoną na izbę przyjęć szpitala w Ś..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139.

Oskarżony M. K. ma 44 lata, jest żonaty, posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Oskarżony jest zatrudniony jako magazynier w firmie (...) w Komornikach i uzyskuje z tego tytułu 2.000 zł miesięcznie. Nie był karany sędownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. K., k. 71 – 72, 138 – 139,

notatka urzędowa w trybie art. 213 § 1 k.p.k., k. 85,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 86, 121.

M. K. w toku całego postępowania nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Oskarżony zaprzeczył aby wypowiadał groźby wobec członków rodziny M., wskazując że został przez nich pobity, otrzymując uderzenie kamieniem w twarz oraz ciosy młotkiem.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Po przeprowadzeniu przewodu sądowego w sprawie, sąd uznał że brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przez oskarżonego M. K. zarzucanego mu występku z art. 190 § 1 k.k.

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd miał z jednej strony na uwadze relację świadków M. M. (2), P. M., M. M. (3), E. M. i A. M., którzy wskazywali na to, że oskarżony groził im pozbawieniem życia w dniu 17 sierpnia 2013r. Z drugiej natomiast strony oskarżony przedstawił w swoich wyjaśnieniach konkurencyjny opis przebiegu zdarzenia, przeczący wersji pokrzywdzonych, który znajdował potwierdzenie w zeznaniach świadków D. K. i W. K..

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zeznań świadków M. M. (2), P. M., M. M. (3), E. M. i A. M., na których zasadzał się zarzut aktu oskarżenia, sąd uznał, że nie stanowią one wystarczająco wiarygodnej podstawy do ustalenia sprawstwa oskarżonego w zakresie występku z art. 190 § 1 k.k. Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze całokształt relacji złożonych przez tych świadków, które co do istotnych okoliczności zaistniałego zdarzenia pozostawały sprzeczne, jak też nie dawały się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Powyższe dotyczyło przede wszystkim opisu przez świadków sytuacji, w wyniku której M. K. miał doznać obrażeń ciała, jak również przebiegu zdarzenia po jego przybyciu na miejsce, gdy miał zaatakować P. M.. Odnośnie pierwszej ze wskazanych okoliczności, świadkowie w toku postępowania przygotowawczego w rozbieżny sposób podawali, że M. K.:

- „wpadł w poślizg i uderzył ciałem w jedną ze stojących na polu maszyn rolniczych” - tak P. M., k. 13,

- „kiedy już dojeżdżał do nas przewrócił się i najprawdopodobniej uderzył głową o jedną z maszyn rolniczych” - tak M. M. (2), k. 15,

- „w momencie jak dojeżdżał, wyrócił się z rowera, upadł uderzając się o traktor lub przyczepę lub o przedmiot który leżał na ziemi.” - tak M. M. (3), k. 22,

- „...on jechał bardzo szybko tym rowerem, przed ciągnikiem zaczął hamować i nie wyrobił i uderzył w ciągnik z przodu ...” - tak E. M., k. 28.

Następnie pokrzywdzeni P. M., M. M. (2), M. M. (3) będąc słuchani w toku postępowania sądowego wskazali już zgodnie, że M. K. upadł twarzą na obciążnik zamontowany z przodu ciągnika m-ki J. D., który stał na drodze. Nie potrafili przy tym w sposób przekonujący wyjaśnić dlaczego nie przedstawili wskazanej okoliczności składając zeznania bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy to niewątpliwie lepiej pamiętali przebieg sytuacji.

Brak było także zgodności w podanym przez pokrzywdzonych opisie zachowania M. K. wobec P. M., co dotyczyło głównie przedmiotu jakiego oskarżony miał użyć do zadania ciosu. W tym zakresie poszczególni świadkowie z rodziny M. rozbieżnie opisali go jako „jakiś metalowy przedmiot” (k. 13), „kawałek żelaza” (k. 28), „żelastwo” (k. 139), „walec z metalu” (k. 161), oraz „coś prętowate, taka rurka długa” (k. 162), bądź jak w przypadku A. M. nie byli w stanie go określić (k. 163v). Sprzeczności w przytoczonych relacjach dotyczyły wreszcie sposobu zadania ciosu przez M. K., gdzie mowa jest albo o „rzuceniu” przedmiotu albo o „uderzeniu” przedmiotem w głowę P. M.. Odnośnie powyższej kwestii wskazać należy również, że M. M. (2) przesłuchany kilka dni po zdarzeniu w ogóle podał aby oskarżony miał uderzyć jego brata, zeznając że po tym jak oskarżony upadł na rowerze, to „Wstał i biegł w naszym kierunku z pięściami. Odepchnąłem go.” (k. 15).

Niezależnie od podanych powyżej sprzeczności, sąd uznał że podana przez M. M. (2), P. M., M. M. (3), E. M. i A. M. sytuacja, w której M. K. miał doznać obrażeń w mechanizmie biernym, tj. upadku na ciągnik, czy inną maszynę rolniczą, nie daje się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania. Wskazanego przez nich przebiegu zdarzenia nie uzasadnia zdaniem sądu środek lokomocji, którym poruszał się oskarżony, jak też miejsce w których doszło do zdarzenia. Nieprawdopodobna pozostaje w ocenie sądu sytuacja, w której dorosły mężczyzna, nie chroni się rękoma przed upadkiem, lecz uderza twarzą w stojącą na drodze przeszkodę. W tym zakresie wskazać należy, że ani z przeprowadzonego badania oskarżonego, ani z odtworzonego na rozprawie nagrania, nie wynika aby M. K. był nietrzeźwy, na co wskazywali pokrzywdzeni, a co miało uzasadniać jego wywrotkę.

Mając na uwadze wskazane powyżej zastrzeżenia co do zeznań świadków M. M. (2), P. M., M. M. (3), E. M. i A. M., sąd uznał, że nie mogą one stanowić wartościowej podstawy ustaleń faktycznych w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu. W sytuacji stwierdzenia niewiarygodności ich relacji co do istotnych okoliczności zdarzenia, brak jest także podstaw do uznania, że w sposób zgodny z prawdą opisali słowa jakie miał pod ich adresem wypowiadać oskarżony.

Powyższe stanowisko pozostaje tym bardziej uzasadnione gdy weźmie się pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego M. K., który zaprzeczył aby kierował groźby pod adresem pokrzywdzonych, a potwierdzili to świadkowie D. K. i W. K.. Zdaniem sądu w sytuacji gdy przedstawione przez oskarżonego okoliczności w jakich doznał on obrażeń ciała zasługują na wiarę, to brak jest podstaw do tego aby wykluczyć prawdziwość jego pozostałych wyjaśnień. Powyższe jest o tyle uzasadnione gdy weźmie się pod uwagę treść protokołu odtworzenia nagrania wykonanego podczas zdarzenia przez A. M.. Wskazany dowód nie potwierdza wypowiedzianych groźb przez M. K. wobec członków rodziny M., jak też nie wskazuje na to aby osoby te w jakikolwiek sposób obawiały się oskarżonego. Wręcz przeciwnie, utrwalone na nagraniu słowa A. M., wskazują na brak z jej strony jakiegokolwiek respektu wobec M. K..

Zdaniem sądu podane przez pokrzywdzonych okoliczności dotyczące kierowania przez oskarżonego groźbą pozbawienia życia, mogą stanowić wyłączną próbę obrony P. M. i M. M. (2) przed groźącą im odpowiedzialnością karną za pobicie M. K., który zgłosił ten fakt telefonicznie na policji, a następnie złożył stosowne zawiadomienie. W

tym zakresie wskazać należy, że z urzędu pozostaje sądowi znany fakt skierowania przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Śląskiej w dniu 31.12.2014r. aktu oskarżenia przeciwko P. M. i M. M. (2) o przestępstwo z art. 159 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k., popełnione na szkodę M. K..

Podsumowując powyższe rozważania, sąd uznał, że w przypadku zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 190 § 1 k.k. zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z zasadą in dubio pro reo podlegały rozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego. Tym samym Sąd Rejonowy na podstawie art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego M. K. od zarzucanego mu czynu.

W pkt II wyroku sąd orzekł o kosztach postępowania i na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. obciążył nimi Skarb Państwa. Sąd zasądził jednocześnie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego M. K. zwrot wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy z wyboru w wysokości 936 zł, które stanowi suma 180 zł stawki minimalnej za dochodzenie oraz 420 zł stawki minimalnej za rozprawę prowadzoną w trybie zwyczajnym, powiększonej o kwotę 336 zł (4x84 zł) za kolejne cztery terminy rozprawy zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 1 § 14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd mając na uwadze rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz wymagany nakład pracy obrońcy oskarżonego nie stwierdził zasadności przyznania oskarżonemu wnioskowanej sześciokrotności stawki minimalnej.

SSR Radosław Gluza